

El pis de l'àvia

Un relat de: [Sol ixent](#)

Recordo amb tendresa i nostàlgia aquells primerencs encontres, al pis que tenia la teva àvia, on fins a la mort del teu avi hi havia viscut. Allà on tantes bones estones havíem passat.

Tu i jo. Dues ànimes voladores, adolescents, àvides de conèixer i ésser conegudes. I aquelles nits de divendres i dissabtes, on l'alcohol apaivagava qualsevol rastre de seny, ens transformava i ens deixava arrossegar per l'immens desig i ganes de traspasar els límits.

Encara sento la teva boca, cercant la meva, jugant amb cadascun dels racons del meu cos, la cremor de les nostres pells nues en entrar en contacte, la suavitat, però alhora tenacitat dels teus petons, i el cigarret de després.

Però no tot són records d'aquest tipus! També tinc ben present el dia en què, just tancar la porta d'entrada, vam trobar un escarabat immens i fastigós, mort al terra del rebedor. Els veïns encara deuen sentir els nostres xiscles!! O quan vam descobrir una mena de rebost amagat a la cuina, i, en un dels prestatges del seu interior, una llàntia daurada, petitona, tota bruta de greix. En el nostre etílic estat, vam fregar-la, a veure si algun geni misteriós ens apareixia... però l'únic que vam aconseguir va ser tacar-nos de negre totes les mans i la roba...

Aquells moments, inoblidables, al pis de la teva iaia, que ja mai tornaran. I tu, qui sap on t'ha portat el temps!